

OHJAKEMAA

KAKSI RITARIA

T. H. Hukka

OHONKEMÄÄ V

KAKSI RITARIA

Omalle laumalleni ja hengenheimolaisille,
isille, jotka eivät hylkää pienokaisiaan,
kumppaneille, jotka eivät hylkää toisiaan,
tämän maailman ahtauteen kyllästyneille,
kaikille, jotka rakastavat luokittelematta,
enemmän sisäistä kuin ulkoista ihmistä.
Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviki massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA V

Kaksi ritaria

© 2018 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0699-2

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

JELISEPA WILLEFINTYTÄR

KERTO O

LUKU I

Oli kulunut jo pitkälti toista kuukautta siitä, kun isäni Willef, Pohjoisen Ruhtinaskunnan ruhtinas, oli vastoin kaikkien odotuksia ja minun henkilökohtaisia pelkojani kihlannut minut Nathanael Esaielinpojalle; eli Narrille, jolla nimellä olin häntä tottunut kutsumaan. Kihlaehdot olivat sulhaseni taustaan ja olosuhteisiin nähden sangen kohtuulliset, mutta minun näkökulmastani liian ankarat ja kärsivällisyyttäni koettelevat. Heti kihlauksemme julkistamisen jälkeen olin joutunut kärsimään viikkoja erossa Narrista, kun hän oli osallistunut puolustusmuurin rakentamiseen Molcavarathian vastaisella rajalla. Työvelvollisuuden suoritettuaan hän oli käynyt tervehtimässä minua kuninkaanlinnassa, ja tuon varsin lyhyen tapaamisen jälkeen hän oli matkannut suoraan Ristikallion linnaan, ystävänsä Josia seuranaan, aloittaakseen vaatimattoman perintölinnansa kunnostustyöt, kuten kihlaeh-toihimme kuului.

Isäni ei ollut kiirehtinyt lähettämään minua Naisyhteisöön, vaikka hän olikin asettanut toiseksi ehdoksi kihlauksellemme sen, että minä majailisin siveästi Naisyhteisössä ja Narri taas viettäisi aikaansa Vaeltajaveljien seurassa. Olin jo ehtinyt jopa hieman odotella, milloin isä lähettäisi minut matkaan Itäiseen Vuoristoon, koska Naisyhteisö oli sentään suhteellisen lähellä Ristikallion linnaa. Narri olisi voinut käydä minua tervehtimässä paljon helpommin ja useammin siellä kuin kuninkaanlinnassa.

Didrik Didrikinpojan yllättävä kuolema kuitenkin sekoitti hetkeksi muittenkin kuin vain hänen puolisonsa, ystäväni Melosina Joshuantytären elämän. Se järkytti minuakin odottamattoman paljon, vaikken todellakaan ollut Didrikistä pitänytkaan, päinvastoin. Melosina, joka odotti lasta Didrikille, halusi omista syistään lähteä

pois kuninkaanlinnasta, vaikka matkustaminen hänen tilassaan oli jokseenkin riskialtista. Melosina suostui ajatukseen asettua joksikin aikaa seurakseni Naisyhteisöön, mikä hieman helpotti sitä hirveää tosiasiaa, että minun pitäisi kotiutua sinne pidemmäksikin aikaa. Matkustimme siis Itäiseen Vuoristoon kuningas Rodolfin palveluksessa olevan Vaeltajasoturi Jaechimin ja muun seurueemme saattelemana.

Naisyhteisön portilla meitä odotti kuitenkin yllätys. Yhteisön johtaja ei halunnutkaan ottaa meitä vastaan muurien sisäpuolelle, koska maineemme oli hänen mielestään liian epämääräinen. Tietty nuori neito oli arvatenkin juorunnut meistä kaikenlaista enemmän tai vähemmän todenmukaista, minkä vuoksi meidän ajateltiin aiheuttavan liiaksi levottomuutta nuhteettomien neitojen keskuudessa. Kun sitten hämmentyneinä pohdimme, palaisimmeko kuninkaanlinnaan vai menisimmekö jonnekin majataloon, Melosina ehdotti, että menisimme hänen äitinsä lapsuudenkotiin, eli Narrin vieraiksi. Jaechim suostui hänen ehdotukseensa, koska hänkään ei keksinyt sillä hetkellä parempaakaan vaihtoehtoa, ja niinpä päädyimme seurueemme kanssa Ristikallion linaan, kihlattuni luo. Tuossa vaiheessa myönsin Melosinalle olevani suorastaan kiitollinen Adeliza Reuelintyttärelle, joka luultavasti oli suurin syypää siihen, ettei meitä huolitettu oleskelemaan Naisyhteisössä.

Tuon ennalta-arvaamattoman käänteeseen ansiosta olin saanut majailla Ristikallion linnassa jo useamman päivän, tosin jokseenkin huonon omantunnon vallassa, koska olin siellä ilman isäni lupaa. Olin tuskastunut ja epätietoinen siitä, minne isäni minut lähettäisi säilöön, kunhan hän saisi tietää, ettei minua huolitettukaan Naisyhteisön sisäpuolelle. Olin kyllä ensi alkuun iloinnut mahdollisuudesta majailla pidempäänkin Ristikallion linnassa ja oleskella Narrin seurassa, mutta hänkin näytti potevan jotenkin epämääräisen huonoa omatuntoa. Sen lisäksi Narri oli jo noina muutamina päivinä osoittanut olevansa edelleen turhan ja lapsellisen mustasukkainen Josian takia, vaikkei Josia ollut edes paikalla.

Enkä ollut osannut arvata sitäkään, että Narrin ärsyttävä ystävä, ritari Rikard Rikardinpoika, tulisi yllätysvierailulle Ristikallion linaan. Narrilla ja hänen ”rakkaalla ystävällään” oli selvästikin jotakin salamyhkäistä tekemistä keskenään. He viipyivät toistensa seurassa epäilyttävän paljon ja puhelivat keskenään kaikennäköistä

sellaista, mistä Narri ei halunnut minulle kertoa, vaikka siitä kyseinkin. Narri antoi ymmärtää, että tuossa kaikessa salamyhkäisyydessä olisi kyse muka jostakin sellaisesta, mikä ei koskisi mitenkään minua, mutta tietyt huomioni ja kyseisestä Rikardista kuulemani asiat antoivat syyn epäillä, että hänellä oli jotakin salattavaa nimenomaan minulta.

Olin sitä paitsi nähnyt, miten Rikard hyvästeli Narrin lähtiessään vierailultaan Ristikallion linnasta. Vaikka linnakkeen portille olikin jonkin verran matkaa salin ikkunasta, olin varma, että Rikard oli syleillyt Narria ja jopa suudellut tätä, ainakin poskelle, ellei sitten jopa suulle. Asia oli sen verran kiusaannuttava, etten ollut viitsinyt kysyä tapahtuneesta Narrilta suoraan. Mutta jos kyse olisi ollut vain heidän keskinäisestä vitsistään tai Rikardin aloitteesta tapahtuneesta hellyydenosoituksesta, miksei Narri ollut kertonut siitä minulle mitään? Yrittikö hän muka vain suojella ystäväänsä minun paheksunnaltani?

Tuona lyhyenä aikana, jonka olin viipynyt Ristikallion linnassa, eli muutamana päivänä, olimme riidelleet jo parikin kertaa niin pahoin, että olin jäänyt itkemään surkeana tai raivoissani, kun Narri oli poistunut seurastani kiivastuneena. Nuo riidat olivat liittyneet Josiaan ja siihen, miten minun pitäisi tähän suhtautua. Syystä tai toisesta Narri kuvitteli edelleen, että voisin muka ihastua Josiaan uudelleen. Olin asiasta todella närkästynyt, mutta myös huolissani; etenkin Narrin huonommuudentunteista ja vaikeudesta luottaa minun tunteisiini. Mutta toisaalta mietin, oliko hänen hermoilujensa taustalla huono omatunto. Jos hän itse olikin minulle epärehellinen, hänen olisi helppo kuvitella minun olevan yhtä kiero, ja ehkä minun kierouteni helpottaisi hänen tunnontuskiaan...

Pari kertaa olin miettinyt sitäkin, mahtoiko Narri ihailla serkkunsa Melosinan ulkonäköä, koska tähän muistutti jonkin verran Josiaa. Mutta sitä en ollut osannut kuvitella, että kyse voisi olla jostakin sellaisesta, mitä olin alkanut epäillä Rikardin tultua Narrin luo. Sitä paitsi, eihän Rikard kai ollut edes tiennyt etukäteen, että myös minä olisin Narrin luona. Hän ei siis ollut tullut tervehtimään Narria ja tämän kihlattua, kuten hän kenties hädissään valehteli, vaan hän oli saattanut olettaa, että tapaisi pelkästään Narrin. Ellen minä olisi ollut Narrin luona, Rikard olisi saanut oleilla rakkaan ystävänsä vieraana niin monta päivää kuin halusi. Ehkä Rikard

olikin lähtenyt pois pikemmin kuin alun perin aikoi, koska minä olin häirinnyt hänen viihtymistään Narrin luona...

Nuo epämääräiset luulotteluni vaivasivat minua aivan liikaa, joten päätin ottaa keinolla millä hyvänsä selville, mitä Narrin ja Rikardin välillä oli tapahtunut ennen kuin Rikard oli lähtenyt Ristikallion linnasta. En vain oikein tiennyt, mistä olisin moisen selvittelyn aloittanut. En oikeastaan voinut kysyä asiaa suoraankaan, koska Narri oli pyytännyt minua olemaan kärsivällinen, syystä tai toisesta; ehkä toivoen, että unohtaisin Rikardin vierailun kokonaan, enkä kyselisi siitä enää myöhemminkään mitään.

Kärsivällisyys ei kuitenkaan kuulunut vahvoihin puoliini, joten itsekseni ollessani astelin perähuoneeseen, jossa majailin, ja kurkistin siihen lipastonlaatikkoon, jonne olin huomannut Narrin lait-tavan jonkin paperin silloin, kun olin tullut ratsastusreissulta Ri-kardin kanssa. Päällimmäisenä muitten papereitten seassa olikin paperiarkki, jonka alalaitaan hän oli laittanut juuri sen illan päi-väyksen. Omatuntoni ei suoranaisesti syyttänyt minua sen paperin lukemisesta, koska eihän Narri ollut kieltänytkään minua lueske-lemasta kirjoituksiaan, vaikkei ollutkaan niitä jättänyt näkyville.

"Mikä on tämä levottomuus sisälläni? Mitä ihmettä kaipa-an, mitä etsin? Enkö ole jo saanut kyllikseni? Miksen ole kiitollinen? Miksi kaipa-an mennyttä aikaa? Mitä ihmettä minä kaipa-an? Minulla on koti, ruokaa, ja vaatteet, ja joku, jota rakastaa... Minulla on usko Kaikkeuden Luojaan, joskin yhä turhan horjuva ja heikko, mutta roikun kiinni Hänen lupauksessaan, ettei Hän käännä minulle selkäänsä. Ja silti pelkään, että jotakin tapahtuu. Jotakin, mikä murentaa tämän kaiken; jotakin, mikä vie minulta pois hänet; hä-net, jota en olisi itselleni ansainnut.

Silloin, kun häntä ei ollut vielä luvattu minulle, minun ei tarvinnut pelätä hänen menettämistään. Saatoin vain elää toivossa, että joskus, jonakin päivänä, hän huomaisi minut ja ottaisi vastaan rakkauteni, eikä pitäisi minua halpana... Rakastaako hän minua, todella? Hän ei ole turhamainen eikä kevytmielinen, uskoisin, mutta hänen tunteensa ovat voimakkaita ja pelottavan ailahtelevaisia. Ne voivat syttyä hetkessä ja sammua yhtä nopeasti... Mutta onko olemassa jotakin kestävämpää kuin palava iästus, romanti-nen innostus, ruumiillinen kaipuu? Tietäisinpä, että hänen tunteen-

sa ovat kuin minun. Minä en haluaisi elää ilman häntä, enkä kestä kuukauttakaan järjissäni, ellen näe häntä...

Olen ehkä liian riippuvainen hänestä ja pelkään menettäväni hänet, mutta Luoja ymmärtää. Tällainen kiinnittyminen yhteen ihmiseen, yhteen kohteeseen, johon vuodattaa kaikki rakkautensa, eikö se suojele olemasta epälojaali? Eikö se muka auta pysymään uskollisena, olemaan kaipaamatta mitään pinnallisia romansseja, ja inhoamaan niitä, jotka yrittävät viekoitella huomiotani? Olen ehkä rasittavan itsepäinen, mutta tässä asiassa, näissä tunteissa haluankin olla. Minä tahdon rakastaa häntä ja jakaa elämäni hänen kanssaan, ja olla hänelle uskollinen. Mutta mitä hän tuntee? Ja mikä on tämä levottomuus sisälläni? Pelkäänkö, etten sitten kuitenkaan..."

Olin alkanut kyynelehtiä lukiessani tuota hänen keskenjäänyttä tekstiään, ja pyyhin nenääni pukuni hihaan, kun laskin paperin kädestäni. Oliko minulla muka syytä kuvitella, että Narri olisi ihasnutun Rikardiin tai Melosinaan, tai ylipäättään kehenkään muuhun ihmiseen kuin minuun itseeni? Miksi hän leikittelisi omilla tunteillaan, tai haluaisi huolestuttaa minua käyttäytymällä tahallaan kevytmielisesti ystävänsä seurassa? Hänhän tahtoi rakastaa minua, ja olisi typerää tehdä se hänelle vaikeammaksi käyttäytymällä itse kuin pönttöpää, jonka pönttö oli täynnä hevonnkusta, kuten Narri joskus sanoi itsestään. Enkä saisi aiheuttaa hänelle turhia huolia oman kiintymykseni suhteen; en edes suutuspäissäni, koska muuten hän pahimmillaan ajaisi minut luotaan ja lähtisi itse jonnekin Argillaan pelleilemään...

Tuo teksti tosin loppui kesken, enkä voinut tietää varmaksi, mitä Narri ajatteli pelkäävänsä, liittyen omaan levottomuuteensa. Pelkäsikö hän nimenomaan sitä, että tilanne kokonaisuudessaan tuottaisi hänelle liikaa ristiriitaisia tunteita, joitten takia olisi riski siihen, että hän pakenisi tilannetta kokonaan? Saattaisiko hän hylätä minut, ellei pystyisi koskaan luottamaan minuun, vaikka miten vakuuttelisin hänelle luotettavuuttani? Pelkäsikö hän käyttäytyvänsä mustasukkaisuuksissaan niin inhottavasti, että lopulta suuttuisin hänelle ja hylkäisin hänet? Olisi raukkamaista, mutta ymmärrettävää paeta, jos ennakoi sitä, että toinen jonakin päivänä suuttuisi liian pahasti... Saattaisin teoriassa itsekkin joskus sortua sellaiseen,

vaikken halunnut sitä ajatellakaan. Vai oliko hänellä itsellään jotakin ristiriitaisia toiveita ja haluja?

Ajattelisinko pahinta vai mahdollisimman hyvää hänestä? Jos ajattelisin pahinta, toimisın epäluuloisesti ja inhottavasti häntä kohtaan, ja se aikaansaisi hänessä ärtymystä ja epäluuloja, ja ajaisin hänet kauemmas siitä, mitä itse toivoin. Olisi siis järkevämpää ajatella niin hyvää kuin vain pystyin. Ajattelisın siis, että hän rakasti minua ja pelkäsi menettävänsä minut, ja siksi minun olisi hyvä olla rakastava häntä kohtaan, niin että hänen pelkonsa hälvenisi. Jos hänen levottomuutensa taustalla olisi jotakin muuta, eikä minun rakkauteni riittäisikään hänelle, ehkä se tulisi esille ennen pitkää...

Jonkinlainen äkinäinen häpeäntunne sai minut työntämään lukemani paperin nopeasti takaisin laatikkoon, muiden papereiden joukkoon. Ei Narri olisi varmaankaan halunnut minun lukevan sitä tekstiä, ainakaan ilman lupaansa, ja olin toiminut omavaltaisesti. Mutta kertoisin kyllä hänelle teostani, ja voisimme ehkä jopa puhua avoimesti tunteistamme ja peloistamme. Se olisi luultavasti parasta mitä voisimme tehdä sen sijaan, että jatkaisimme typerää riitelyämme ja epäluuloista toistemme tarkkailua.

Hain ompelutarvikkeeni ja joskus aiemmin aloittamani nenäliinantekeleen, menin istumaan salin vanhaan sohvaan, ja syvennyin ompelutyöhöni. Ajattelin, että tuosta vaatimattomasta kangaspalasta tulisi yksi aidoimmista rakkaudenosoituksistani Narrille. Ja ehkä Kaikkeuden Luoja siunasikin työtäni, niin että vältyin tavanomaisilta virhepistoilta ja verisiltä sormenpäiltä. En kirjaillut nenäliinaan Nathanaelin nimeä, vaan aioin kirjoittaa siihen *"Nimetön ystäväni"*. Halusin antaa hänelle jotakin itse tekemääni; jotakin sellaista, mikä auttaisi häntä muistamaan sen, että olin tunnustanut hänelle rakkauteni jo vuosia sitten; ennen kuin edes tiesin, kuka hän oikeastaan oli.

Oli jo melkein illallisaika, kun Ristikallion linnaan saapui kuninkaallinen lähetti. Hänellä oli kaksi viestiä, ja kumpikin niistä oli osoitettu Nathanaelille. Näin että toinen viesteistä oli Josian käsialaa. Hillitsin sisälläni viriävän uteliaisuuden ja jätin viestit odottamaan avaamattomina salin pöydälle. Olin viimeksi erehtynyt avaamaan meille yhteisesti osoitetun viestin ja jopa vastaamaan siihen odottamatta Narria, ja hän oli suuttunut minulle, enkä ollut

halunnut myöntää virhettäni. Mutta olin ottanut tuosta virheestä opikseni. Pyysin lähettiä odottamaan väentuvassa niin kauan kunnes hän saisi tietää, haluaisiko linnan isäntä vastata viesteihin.

Jäin istumaan salin puolelle odottaen, että Narrikin tulisi sinne pian. Kun hän lopulta saapui, hän näytti väsyneeltä ja hieman synkeältä. Hän vilkaisi minua hieman hämmentyneesti ja huomasi sitten pöydällä odottavat kirjeet. En sanonut mitään, vaan odotin, mitä hän sanoisi. Hän pysyi kuitenkin vaiti ja alkoi avata toista viestiä; sitä, joka oli Josian käsialaa. Hän luki sitä hetken ja ojensi sen sitten minun luettavakseni.

”Hyvä Nathanael.

Sain Jelisepalta myöntävän vastauksen tiedusteluuni, voinko tulla luoksenne Jooelin kanssa. Niinpä ilmoitan, että olemme nyt lähdössä matkaan. Kuten tiedätte, Jooel ei liiku ratsain, joten jos Luoja suo, olemme perillä luonanne parin päivän sisällä. Kaikkea hyvää toivottaen, Josia.”

Huomasin Narrin tuijottavan minua pistävästi, kun luin kirjettä. Kasvojani kuumotti epämukavasti. Josiakin oli mitä ilmeisimmin hämmentynyt siitä, että olin vastannut hänen aiempaan viestiinsä kysymättä ensin Narrin mielipidettä. Ojensin kirjeen Narrille takaisin vaitonaisena. Hän avasi toisen kirjeen ja luki sitä hiljaa itsekseen. Uteliaisuuteni sai oloni hyvin vaikeaksi; minun oli toden teolla hillittävä itseäni, etten olisi tivannut, keneltä viesti oli ja mitä se koski.

”No, kohta minun pitää kertoa sinulle jotakin sellaista, mitä Josiakaan ei välttämättä tiedä”, Narri totesi sitten, pitkän hiljaisuuden jälkeen.

”Mitä tarkoitat?” kysyin. ”Keneltä kirje on?”

”No, voit kyllä lukea sen itse”, Narri naurahti ja ojensi viestin minulle. ”Se on Rikardilta.”

”Tervehdys ystäväni! Ritari R. on tulossa luoksenne joksikin aikaa. Hänen sukulaisensa tulevat vierailulle, ja tiedät, että hän haluaa tietystä syystä välttää heidän seuraansa. Toivottavasti kunnostustyöt sujuvat toivotusti? Länsipuolen portti on muuten vielä kehnonlaisessa kunnossa, joten nyt ei kannata ottaa riskejä petoeläinten

suhteen. Jos niitä pääsee sisälle vain pieni joukko, on vielä mahdollisuus välttää surmaamasta yhtäkään, ja käyttää muita keinoja niiden taltuttamiseen. Ritari R. kiittää palveluksestasi!”

”Tämä on siis Rikardilta?” totesin kysyvästi. ”Mutta kuka on ritari R., ellei Rikard tarkoita sillä itseään? Ja mitä länsipuolen portti tarkoittaa?”

”No hyvä ettet ymmärrä sitä heti, vaikka se onkin aika yksinkertaista hämäystä! Rikard ei ole kyllä ollut terävimmillään tätä kirjoittaessaan”, Narri totesi huohtaen. ”Minä voin selittää asiasta sinulle, mutta lupaa, ettet puhu tästä mitään edes Melosinalle, tai hänen seurarouvalleen, ainakaan vielä!”

”Kyse onkin siis jostakin kuningasta koskevasta asiasta?”

”Niin! Ritari R. tarkoittaa Rodolfia... Ja hänen sukulaisillaan tarkoitetaan Molcavarathian lähetystöä, joka on pyrkimässä kuninkaanelinaan jollakin poliittisella tekosyillä”, Narri selitti kumartuen puoleeni ja puhuen hyvin hiljaisella äänellä. ”Rodolf ilmeisesti epäilee, että Mormessan tarkoituksena on taas kerran yrittää murhaa tai vallankaappausta, joten hän lähtee evakkoon tänne Itäiseen Vuoristoon, salassa kansalaisilta. Kun vihollisseurue pääsee kuninkaanelinaan asti, Rodolfin kerrotaan lähteneen kosiomatkalle Eteläiseen Ruhtinaskuntaan...”

”Ja mistä sinä tiedät tuon kaiken?” kysyin hieman epäluuloisena.

”No, Rikard selitti sen minulle, luottamuksellisesti, silloin tänne tullessaan”, Narri selitti vakavana. ”Hän sanoi, etten saisi kertoa siitä edes sinulle, ainakaan ennen kuin kuningas olisi päättänyt hänen toimittamiensa tietojen perusteella, että tämä paikka soveltuu hyvin piileskelypaikaksi!”

”Ai, siksikö Rikard siis tuli tänne yllättäen, ja lähti niin nopeasti... Siis siksi, että hän oli oikeasti toimittamassa tehtävää kuninkaalle?” kysyin hämmästyen, ja sitten hieman nolostuin. ”Hän ei siis pelkästään tärkeillyt, tai tullut tänne muuten vain, aikansa kuluksi, lähinnä sinua tervehtimään...”

”Niin, eikä hänellä ollut tarkoituksaan jäädä tänne oleskelemaan! Minä vain yritin hieman hämätä muuta väkeä ja vähän sinuakin, ja niin hänkin yritti”, Narri jatkoi. ”Ja oli hänellä jotain muutakin selviteltäviä asioita, siis kuninkaan puolesta, ja niitten selvittelyyn

myös Jaechim liittyi, mutta niistä hän ei puhunut minullekaan enempää!”

”No, hyvä että kuulen totuuden edes nyt!” totesin. ”Tarkoittaako se länsipuolen portti siis länsirajan puolustusmuuria, ja ne pe-toeläimet vihollisen sotilasvoimia?”

”Niin, se kaikki höpinä tarkoittaa sitä, että koska länsirajan puolustusmuuri on vielä kesken, voi olla vaikea torjua sotilaallista hyökkäystä siltä suunnalta, jos Molcavarathia päättää yrittää val-lankaappausta sotavoimin! Niinpä heille ei kannata antaa suora-naista aihetta sotatoimiin, vaan yrittää voittaa aikaa... Siksi Rodolf piileskelee, ja lähetystön mukana tulevat aseistautuneet sotilaat yritetään pitää kurissa rauhanomaisin keinoin”, Narri totesi ilmeh-tien vakavaa. ”Siis, mahdollisimman rauhanomaisesti, mitä se sitten käytännössä tarkoittaakaan...”

”Jatkuvatko rakennustyöt länsirajalla koko ajan, siis, onko siellä yötä päivää miehiä rakentamassa sitä muuria?”

”Niinhän Rikard sanoi... Siellä on myös jo jonkin verran sotilas-väkeä, ja lähellä rajaa asuvaa kansaa on luultavasti siirtynyt vai-vihkaa idemmäs, tai linnakkeisiin, kuten Warginlaaksoon”, Narri selitti. ”Rodolf varustautuu puolustussotaan, kaikessa hiljaisuudes-sa!”

”Eli kaikesta huolimatta voi olla taas tulossa sota”, totesin hiljaa, irvistin ja huokaisin. ”Luoja meitä varjelkoon! Edellisestä sodasta on niin vähän aikaa, ja voimmeko luottaa edes Argillan apuun? Eikö kuningas Aertonius ole ottamassa vaimoa Molcavarathian hovista? Jotakin Melchiorin äpärytärtä, tai hovineitoa?”

”Niinpä hän taisi erehtyä lupaamaan Molcavarathian lähettilääl-le”, Narri naurahti. ”Jos juoruihin on uskominen...”

”Rodolfin kannattaisi mennä naimisiin ja hankkia äkkiä kruunun-perillisiä, jottei hänen kasvattisarensa olisi koko ajan kärkekymäs-sä Cardusian kruunua!” hymähdin.

”Olisihan hän mennytkin, ellet sinä olisi antanut hänelle rukkasia, tai siis, tyrmännyt häntä jo ennen kosintaa”, Narri mutisi naurahta-en. ”No, ei Rodolfilla ainakaan ole sitä ongelmaa, että kovin moni muu vastaisi hänen kosintaansa kieltävästi!”

Mieleeni tuli äkkiä Melosina, mutta torppasin ajatuksen nopeasti, etten vain sanoisi siitä vahingossa jotakin ääneen. Eiväthän Melo-sinan sydämenasiat kuuluneet Narrille, eikä Narrilla näyttänyt

erityisemmin kiinnostavankaan mitkään serkkuunsa liittyvät asiat, syystä tai toisesta...

Havahduin ajatuksistani, kun Vaeltajaveljet toivat saliin illallisen, ja Narri laittoi saamansa kirjeet vyölleen. Olin mietteissäni koko aterian ajan, eikä Narrikaan puhunut mitään. Nuo valtakunnalliset asiat tuntuivat jollain tapaa liian suurilta ja kenties liian vaikeilta, jotta olisimme voineet niitä käsitellä, etenkin kevyessä ateriakeskustelussa. Kun aterian tähteet oli korjattu pois, istuimme takan ääreen, ja uskaltauduin tarttumaan Narrin käteen.

”Minun pitää tunnustaa sinulle yksi asia”, sanoin hiljaa. Narri näytti hätkähtävän, melkein kuin hän olisi pelästynyt, muttei irrottanut otettaan minun kädestäni.

”No, tunnusta! Yritän kestää, mitä se sitten onkaan”, hän ähkäisi.

”Ei se ole niin kauheaa”, totesin. ”Mutta... kun sinä olit töissäsi, minä katsoin siihen lipastonlaatikkoon, jossa ilmeisesti säilytät jotakin kirjoituksiasi... Ja luin yhden kirjoittamasi tekstin.”

Oli jonkin aikaa tuskastuttavan hiljaista; odotin ahdistustani hilliten, mitä Narri sanoisi.

”Minkähän niistä?” hän kysyi sitten, enkä tiennyt, oliko hän yhtään helpottunut vai vielä epäluuloisempi.

”Sellaisen, jossa kuvaat tunteitasi minua kohtaan...”

”Äh, no, kaikissahan minä kuvaan tunteitani sinua kohtaan”, hän puuskahti.

”Tarkoitan sitä, jonka kirjoitit silloin, kun olin Rikardin kanssa ratsastamassa”, selitin tarkkaillen hänen ilmettään.

”Ai juuri sen?” Narri huoasti katsomatta minuun. ”No... En minä sen pahempaa olekaan kirjoittanut, siis, sinuun liittyen. Ei kai se järkyttänyt sinua liikaa? Kyllähän minä olen sinulle selittänyt ahdistustani ihan ääneenkin...”

”Ei se sinun ahdistuksesi minua järkyttänyt, mutta minä itse häpesin sitä, että olin kuvitellut, että... No, minä kuvittelin, että sinä... Että sinä oikeasti olet jotenkin...”

En saanut lausettani loppuun, enkä voinut edes katsoa häneen suoraan, mutta näin Narrin kääntyvän katsomaan minua tutkivasti.

”Mitäs sinä minusta kuvittelit? Jotakin melko kamalaa varmasti, koska olet ollut melko epäluuloinen siitä lähtien, kun Rikard tuli”, hän totesi vakavana. Kasvoni varmasti hehkuivat noloituksesta, mutta yritin edes katsahtaa häneen.

*Neljä henkilöä, monta ystävyssuhdetta, monta erilaista rakkautta.
Ja miten paljon sekaannusta yksi nimetön viesti voikaan saada
aikaan? Kun väkeä kokoontuu Itäiseen Vuoristoon, kaiken jänni-
tyksen ja epämukavuuden keskellä itse kutakin kalvavat myös
yksityisemmät ristiriidat ja epäluulot.*

Kuningatar Mormessa on sotajalalla, ja kuningas Rodolfin on piileskeltävä kasvattisarensa kätyreitä. Prinsessa Jelisepää ei huolitakaan Naisyhteisöön, jossa hänen olisi pitänyt viettää kihla-aikansa. Ritari Rikard toimittaa kunninkaan asioita Itäisessä Vuoristossa, ja ritari Josia on auttamassa ystävänsä Nathanaelia Ristikallion linnakkeen kunnostuksessa.

Nathanael, Josia ja Rikard ovat tunteneet toisensa jo ennen Jelisepää, eikä Jelisepä voi tietää kaikkea noitten kolmen menneisyydestä, tai edes nykyisistä ajatuksista ja tunteista. Hänelle ritari Rikard on alkuun kuin räsittävä koiranpenikka, mutta kun hän alkaa ymmärtää tätä hieman paremmin, Nathan vetäytyy piikikkääseen kuoreensa. Ja Josia, jonka surumielisyys on aina vaivannut Jelisepää, kärsii selvästi jostakin, mitä Jelisepakaan ei alkuun ymmärrä. Tapahtumat kärjistyvät, itse kunkin ystävyyttä koetellaan, ja sotilaallinen tilanne muistuttaa siitä, miten helposti ihminen voi menettää jotakin, mitä on pitänyt itsestäänselvyytenä.

Mutta Joool Vaeltajan sanat ja yllättävä merkki menneisyydestä rohkaisevat Jelisepää: hän ei aio menettää ystävänsä, eikä uskoaan siihen, ettei rakkaus tee kenellekään mitään pahaa. Sen on saatava virrata vapaasti, peloista ja ennakkoluuloista huolimatta.

*Ohdakemaan tarinat jatkuvat uusien kertojien myötä; uusi
sukupolvi luo omat tarinansa, kulkee omat sisäiset matkansa
ja kokee omat seikkailunsa!*

